

minus noster Jesus Christus. » Ut est, si hæretici est fragmentum illud Felicis nomine inscriptum, ejus est, qui cum catholicis videri affectet, suas ab orthodoxa fide voces mutuatur. Illud certe cum Cyrillus et ephesina synodus sanctissimo papa et martyre Felice non indignum judicavit, atque ut ejusdem deinde Marius Mercator, Vincentius Lirinensis, Hippatus Ephesiorum episcopus, aliique catholici admiserint, quamdiu aliud non constabit, religioni nobis est hinc illud submovere. Sane ut orthodoxum quisque proferre tuto valeat, quod tanta auctoritate fulcitur.

Quin et ex eodem fragmento Apollinaris hæresis profligatur. — Apollinaris hæresis, quæ corpus hominis anima vel mente destitutum adeoque hominem imperfectum a Christo assumptum volebat, postremis hujus verbis profligatur. Quocirca vel hinc suspicio, ne forte illud apollinaristæ alicujus opificium sit, omnino removeretur, si hæreticorum illorum artes ac fraudes laterent. Sed ut prudens observavit laudatus Michael Lequienius, et Epiphanius (1) memorie prodidit, prædicare non dubitavit Vitalis Apollinariæ discipulus, omnino perfectus homo Christus extitit, ac nihilominus mentem a Christo susceptam esse haud cunctanter negavit. Quod quo pacto componeret rogatus, respondit: « Eatenus perfectum hominem fuisse dicimus, si divinitatem illi loco mentis adscribamus, et carnem atque animam adjungamus sic, ut perfectus homo ex carne, anima et divinitate, quæ sit mentis instar, existat. » Verum mentitur iniquitas sibi. Quem enim potiori hominis parte caruisse censeat, hominem perfectum non nisi per iudificationem appellat. Hactenus Coutantius.

Uti in cæteris veterum romanorum pontificum epistolis edendis Coutantium secutus est Gallandus; ita hujus pariter fragmenti Feliciani editionem adornavit ad exemplar Coutantianum; ejusdem Coutantii iudicium de hoc fragmento, atque vindicias prolego-

(1) Epiphanius, Hæres. lxxvii, § 25.

menis suis cap. 14, tom. iii. Bibliothecæ veterum Patrum inseruit.

Tres adhuc Felici I assignantur epistolæ a pseudo-Isidoro. Prima ad Paternum episcopum sex capita continet: 1º Quod fautores inimicorum ab accusatione episcopali submoveantur. 2º Ne majores a minorum accusationibus impetantur. 3º Ne in re dubia non judicetur certa sententia. 4º Ut clerici suas actiones exerceant. 5º Quomodo primates in accusatum episcopum se gerere debeant. 6º Judices Ecclesiæ ne absente eo, cujus causa ventilatur, sententiam proferant. Data est nonis junii Claudio et Aureliano viris clariss. coss. — Secunda epistola, de auctoritate sedis apostolicæ, et de episcopis accusatis, universis per Gallias episcopis constitutis missa est. Data est vidus Augusti Claudio et Paterno viris clariss. coss. Tertia denique epistola ad Benignum episcopum duo complectitur. Damnat et eos, qui filium non videre Patrem contendunt, et illos qui affirmant Filium esse Patre minorem: Data nonis Februarii Claudio et Paterno viris clariss. coss. At frustra subdolum rete suum larvatus ille Felix tendit eruditus. Primæ Epistolæ falsissima est subscriptio. Sedente Felice nullus Claudii et Aureliani consulatus. Initium hoc epistolæ, gaudere me plurimum et exultare in Domino, verbaque sequentia bene multa extant Leonis in epistola xxxi. Secunda subscriptio veteratorem prodit. Vita in Dionysio morabatur idibus augusti Claudio et Paterno coss. Qui Felix ergo eo tempore, Galliarum episcopis, decretalem mittere suam potuit? Initium quoque decretali fœneravit Leo epistola xxxii. Bonorum operum et spiritualium, etc. Nec uno hoc furto contentus subditus ille Felix, ex Petri episcopi Ravennatis ad Eutychem presbyterum Epistola verba desumpsit. Inspiciatur *Bibliotheca magna Patrum*, tom vii, p. 979, et Mansi, *Ampl. collect. concilior.*, tom. i, pag. 1105—1114. Has Felicis I epistolas falsitatis convictas exhibet etiam Blondellus in Pseudo-Isidoro, pag. 355 et seq.

FRAGMENTUM

Felicis sanctissimi episcopi Romæ et martyris ex epistola ad Maximum episcopum et clerum Alexandrinum.

De Verbi autem incarnatione et fide, credimus in Dominum nostrum Jesum Christum ex virgine Maria natum, quod ipse est sempiternus Dei filius et Verbum, non autem homo a Deo assumptus, ut alius sit ab illo. Neque enim hominem assumpsit Dei Filius, ut alius ab eo existat: sed cum perfectus Deus esset, factus est simul et homo perfectus, ex virgine incarnatus.

Φήλικος, τοῦ ἁγιωτάτου ἐπισκόπου Ῥώμης καὶ μάρτυρος ἐκ τῆς πρὸς Μάξιμον, τὸν ἐπίσκοπον καὶ τὸν κληρὸν Ἀλεξανδρείας ἐπιστολῆς.

Περὶ δὲ τῆς σαρκώσεως τοῦ Λόγου καὶ τῆς πίστεως, πιστεύομεν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν ἐκ τῆς παρθένου Μαρίας γεννηθέντα, ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ τοῦ Θεοῦ ἀίδιος Υἱὸς καὶ Λόγος, καὶ οὐκ ἄνθρωπος ὑπὸ Θεοῦ ἀναληφθεὶς, ἢ ἕτερος ἢ παρ' ἐκεῖνον. οὐδὲ γὰρ ἄνθρωπον ἀνέλαθεν ὁ τοῦ Θεοῦ Υἱὸς, ἵνα ἢ ἕτερος παρ' αὐτόν· ἀλλὰ, Θεὸς ὢν τέλειος, γέγονεν ἅμα καὶ τέλειος ἄνθρωπος, σαρκωθεὶς ἐκ παρθένου.